

Βουδούρης δὲ ὁ Πρόεδρος αὐτὸ τὸ πανηγύρι
παρίλαβε τὸν κώδικα ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγροῦ,
κατέβη δὲ ὁ Κανταρτζής ἀπὸ τὸ βήμα κλαίων
καὶ οὕτω πῶς ἠκούσθη καὶ ὁ Μεσομνηστὴς πάλιν.
Καὶ εἶπεν ὁ νέος Πρόεδρος μὴ βλιέμην φλογόβολον
πῶς θὰ μαζέψῃ τὰ λουμπὰ τῶν ἐγκρατίων ὄλων,
πῶς τέλος πάντων ἔβησαν ἐκείνος ὁ καιρός,
ὅπου θ' ἀπαγορεύεται ὁ βήχας αὐστηρός,
καὶ ὅπως ὅσα πάλλα γκούχ καὶ γκούχ θ' ἀρχίζῃ ἔα-
φρικά

θὰ στέλλεται ὅτ' ὀσπῆτι του καὶ πῆ μαλακτικά.
Τὴν δὲ πρῶταν, Περικλῆ, τῆς Τρίτης ἰσοπεσμένως
καὶ ὁ πρῖν Ἐθνάρχης ἐβλασε καρβοτσουκαριμένες,
καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερα κατασταυροκοπιέτο
καὶ εἰς ἅγια ἐκοταῖον ἐπινοῦσε πῶς ἦτο
καὶ ὡς ὁ Τελώνης ἐτυπτε τὰ λεία τὸ στήθη
καὶ τέλος πάντων ἔβασε τὸν ὄρκον τὸν συνήθη,
καὶ ἔλοι μαζὶ ἰδοκρυσαν καὶ ἰδοκρυσὰ καὶ ἰγὼ
καὶ ὀλίγου δαίν εἰς χεῖμαρρον δακρύων καὶ πινυῶ.
Καὶ ἤκουοντο τριγύρω του τῶν νικητῶν οἱ γούδοποι
καὶ ἐκύτταζε ὅτ' ἦθει του τὸν Γζάνη τὸν Τρικούπη,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν ἠμόρεσε ἡ ἀνέζη
καὶ ἀμίσως λάσπη τόκοφω χωρὶς καὶ βγάλην λέξι.
Μόλις δ' ἐκείνος ἐφυγε μετὰ τοῦ τρίτου Ράλλη
ἐβγήκαν νέοι Γραμματεῖς καὶ Φερουσαῖοι ἄλλοι,
Παπαγιουλὰς καὶ Ζίγγιλης καὶ Κόκκος ὁ πολὺς
καὶ ὁ Ἐμπερικός μετ' αὐτῶν, δαίνος μουστακαλῆς,
καὶ ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ καὶ ἄλλα καὶ συνήθη
καὶ εὐθὺς οἱ συνεδρίασις ἐκίνηθ ἐλεύθη.
Ἰῶν δ' ὁ Κωνσταντόπουλος πῶς τιλοῦσιν ὄλα
καὶ πῶς τινάζει σήμερον ἡ αὐρὸν τὰ κῶλα,
ἵνα ὁ νόμος πληρωθῇ ἐφ' ὧνάξ ἐσπεινῶ,
καὶ εἰς γέυμα τὸν ἐκαλεσε τὸ Βασιλεὺς τρανὸν,
καὶ ὁ νέος Πιτ μετὰ τοὺς λοιποὺς ἐπῆγε ὅτ' Ἐτραπέξ
καὶ κλάσας ἄρτον μαλακῶν χωρὶς τὸν Δειμίζη,
ἄβετε φάγετ' ἐξ αὐτοῦ, ὅσους ἄλλους εἶπε κλαίων,
δαίσι δὲν θὰ φάγωμεν τοῖουτον ἄρτον πλῆον.
Καὶ χάσας οἶνον ἐκραξέ προς τοὺς πιστοὺς τοῦ Στέμματος:
ἐπιετὲ πάντες ἐξ αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου αἵματος...
τοῖουτον νίκταρ πάντοτε ἀμβρόσιον ἰδίφων,
πλὴν ῥετανέτω ὅτ' ἐξῆς θὰ πίνωμεν μετ' ἑγώνων.
Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπήνησε μετ' αὐτέλλων εἰς χεῖρας:
εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τοῦ Θεοῦ τον τοὺς σωτήρας,
καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐκλογῶν μετὰ χερὰς μανθάνω
ὅτι γαμπροὶ μου βγήκατε καὶ μετ' ὁ παραπάνω,
καὶ ἰγὼ χωρὶς τὴν νίαν μου συγγενίαν καὶ ζῆρω
εἰς τὴν Δανίαν ἐφυγα τὴν προικὰ καὶ σὰς φέρω,
ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐπακοσθηῶς ἴψωθι καὶ ἄρα
καὶ μετὰ τοὺς γάμους τοὺς χρυσοὺς δὲν ἔμεινε μπακίρα.»
Π. Στάσου, μαρὶ, καὶ μὰ στιγμῆ...
Φ.

Νὰ τελειώσω πρέπει.
Π. Θὰ φῆς στηλιάρη, γαιδάρη, νὰ βάλῃς καὶ ὅτ' ἡν τοῖση.
Φ. Ἀφοῦ ὁ λόγος εἰς πολλὰ ζητήματα ἰεραρῆση
ὅτ' ἔτελος τοὺς σερβίρισαν καὶ τὸ σκίτ' ἠλάφι,
καὶ εὐθὺς ὁ Πιτ, βρὶ Περικλῆ, κατέβασε ταῦτά του,
καὶ ἐπῆγε ὅτ' ὄγραφο του νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά του,
καὶ ὅταν τὰ τόσα του χαρτιά ἐμάξω ἔκει πέρα
τοῦ ἤθε τότε κατὰ νῆν ὁ Καθαρὴ Δευτέρα,
ποὺ τὸν Καλλινάκη ἔστειλαν νὰ βρῆ τὸν Στρατηλάτη
καὶ ὁ Πιτ μετὰ τὰ κοψίματα ἐπῆγε ὅτ' Ἠαλάτι.
Καὶ ὁ Δειμίζης ἔσχησε καὶ ἐκείνος—ὠμίμη! —
τὰ τόσα Ἰσοζύγια ποὺ εἶχε καμωμένα,
καὶ ἤπιε πῶς θ' αὐξήσῃ τοῦ κράτους καὶ πόρος,
ἀλλ' ὅμως τὸν ἐμαύρισε ἀλύπητα ὁ Πόρος,

καὶ ἀνάπτηρον καὶ ἔμπορον κακαὶ τὸν ἦσαν ὄρα
καὶ ὡς ὁ Κιαῖρον ἐκράναι αὐτὸ τέμπορα, ὁ Πόρος.
Καθίνας τοῦ γραφείου του κυττάει τὸ ταβάνι
καὶ πηλαλεῖ ὅτ' ὀσπῆτι του ἡ ἀρχίζῃ νάνι νάνι,
καὶ ἰγὼ τοὺς εἴγορ' ἐλαφρῶν καὶ νηύλων τὸν ἔπον...
θυμῶσαι ὅμως, Περικλῆ, τὸν μουστικὸν τὸν δαίπνον,
ποῦ ἔλεγε προς τὸν Χριστὸν καθεὶς Ἰσκαριώτης:
«καὴπως ἰγὼ, Διδάσκαλε, καὶ εἰμαι ὁ πρόδοτος;»
Π. Βεβαίως...

Φ. Ἐτσι σήμερα κυττάει καθεὶς χεῖρα
τὸν Λόρδο καὶ συγγορωτῆ μετὰ τῆς ματιζῆς μονάχα:
«καὴπως καὶ ἰγὼ ὅταν Ἰπουργῶν ἰγγράφην τὸ βιβλίον
καὶ θὰ βουθῆσω ὅτ' ἄρχῃς τὸ ποθητὸν τρυβλίον;»
Ὁ δὲ Μυλλόροδος δέχεται μεγάλας ἐπισκοφίσις
καὶ ἄκουσε κατὶ νὰ σοῦ πῶς ποῦ δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς;
ὁ Κορκαμάντζος, Περικλῆ, πιστὸς τοῦ Δεληγιάννη,
ἐπίσημον ἐπισκοπὴν ἐπῆγε νὰ τοῦ κἀνη,
ἀλλὰ καὶ ὁ Τσελεπίσαρης ὁ πρῖν σημαιοφόρος
τοῦ Μυλλόροδος εἰδῶν λαθροὺς παραφῶρας,
καὶ τίποτα παράξενο καὶ ὁ Θεωδῶς ἀκόμα
μετὰ τοῦ Μυλλόροδος νὰ ταχθῇ τὸ βασιλεῖον κόμμα
καὶ νὰ τοῦ πῆ, «Μυλλόροδος μου, δὲν ζῆρω τί νὰ κάνω,
καὶ ὁ Ἐθνάρχης ἔγινε καὶ μετ' ὁ παραπάνω,
καὶ εὐδοκῶς νὰ μετὰ καλοῦν Ἐθνάρχας—ὠμίμη! —
ἴσῃνα πρῶτο νόμωρο καὶ δεύτερον ἐμὲ.
Π.— Ἄλλὰ εὐδοκῶς καὶ σοῦ, τῶν σκουτιῶν τὸ σῶρωμα
αὐτοστιγμῆ τὴν ῥαχὴν σου νὰ στρώσῃς γὰρ μπαγαλέρωμα

Μὲ ἔχον ἑργάτορον καὶ ἀργὸν τραγοῦδα νέων Ἰπουργῶν.

Α'

Χαῖρε, κύριε Δραγοῦμη καὶ φιλοκαπελαδοῦρα,
πολυμήνης τωφῆτι καὶ σωστῇ ἀνεμοδοῦρα,
ὦ Δραγοῦμη τῆς Ἀθῆνας, ὦ Δραγοῦμη τῶν Μεγάρων,
ποῦ ὄρτον στέρωμα καὶ εἰ βαλεῖ ὁ Τρικούπης ἄρον ἄρον,
γυμῶσου, Στέφο, γυμῶ σου, κόντε, μονομάχη, διπλωμάτη,
ὅπου μπαίνεις καθεὶς τόσο μεῖς ὅταν Πρῖβειον τὸ μάτι.

Ἦ κορμὶ κυπαρισσίνου, κορδαμένιος πάλι ζῆπνα...
οἱ προσμένον ἐπισκοφίσις, σουκαρῆδες, μεγάλοι, δεῖπνα.
Πρῖβειομπαινεῖς, Πρῖβειοὺς βγαίνεις, Πρῖβειοὺς στικακίβροντῆ
νὰ κατὰχρῶσις σπαλάταις, νὰ μινίστρων τρικαντά...
καὶ ἀπὸ τρίποδος τοὺς κρῖνεις μετ' ὅν νῶν σου τὸν σοφόν
καὶ τὰς σκίψας τῶν μαυτεῖσις σάν Πυθία τῶν Δελφῶν.

Γεῖμα σου, Στέφο, γυμῶ σου κόντε, πούχης γρόσα καὶ ἔξοδῆ
καὶ γὰρ τοῦτο τοὺς μινίστρος τοὺς γυμῶ καὶ κοροιδεῖς.
Καὶ ἂν πηγαῖνον ὅτ' ἀχαμνὰ νὰ μέγαλα σου χαρτιά
καὶ ἂν τῆς νότασις σου οἱ Πρῖβειοὶ δὲν φοβούνται οἱ κομψοί,
μὰ μετὰ γυμῶματα μονάχα τοὺς τραβῆξ ἀπὸ ταῦτά
καὶ τοὺς κἀνεις νὰ χρεοῦνι μετ' ἕνα ποῦ ὅτ' ὀταψί.

Γιατὶ πάλιν ὁ Δραγοῦμης ἐξεφύτρωσε ὅτ' ἡ μῆσι;
γιατὶ πάλιν ὅταν Δραγοῦμη ὁ Τρικούπης δίνει θεῖα;
ἐπειθὲ ὅτ' ὀμῶλοῦτο τὸ ἔμει τάχα μὰ σταθιά;
ἔτσι λένε δὲν τώρα ἐπληγῶθησαν βαθεῖα...
πλὴν ἰγὼ τὰ πινιά μου καὶ εἰς αὐτὸν καὶ ἐκείνον στέρωμα
καὶ ἐμπροσά σου γονατίζω, Ἐξωχῶτατῆ μου Στέφο.

Β'

Ένα πουλί εφώναζε από τον Παρκασό :
είλατε τον Σιμόπουλο να 'δείτε τον χρυσό,
'βγήτε να 'δείτε τον Κατή και τον δικαιοκρίτη,
όπου καθίνας άδικος τον τρέμει και τόν φρίττει,
'βγήτε να 'δείτε τόν κριτή ίσως άδικημένω,
όπου κι 'ή Θέμις μ' άνοικταίς άγκυλαις τόν προσμένει,
κι' άνασηκόνει με 'ντροπή της άχμημαίς της έντζαις
και τόν φορτώνει με σταθά, με μέτρα και παλάντζαις.

Πολλοί σ' αυτόν έφρίθησαν σάν πεινασμένω λύκοι,
κακός σάβοντας τόν έρωγε για τόν 'Υπουργιλίκι,
άλλ' ή 'Αρχή του έβριγε σάν μιά ναζλού σακίστρα
και δός του πιά ζουσιματα με τού τυριού τήν ζύστρα,
και δός του άχ και δός του βάχ, τόν έζωναν τά φίδια,
κι' έγούρλωνε τά μάτια του κι' έκούρρωνε τά φρύδια,
και με τά νοιμερα ως χθείς μας 'γάνανε τόν κέρατο,
γιατί τόν λίνε άνθρωπο καθ' όλα τετραπέρατο.

Μά και για τούτον έφρεζε ήμέρα ποθητή
και θέλοντα μη θέλοντα τόν έκαμαν Κατή
κι' ό Παρανασός έβούξε άπ' όλας της μεριάς...
αυτός 'ζητούσε νοιμερα κι' έπηρε ζυγαριαίς.

Δικαιοκρίτης Σολομών τά δικαία θα κρίνη,
τάξις παντού κι' ευπειθεια,
ή δε δικαιοσύνη του σωστή δικαιοσύνη
κι' ό λόγος του άλήθεια.

Τώρα τόν 'Αρμενόπουλο, 'Ανάργυρο, κοπάνα,
κι' εκείνος που για νοιμερα έπλάσθη νάμια καννα
κι' από τήν πένα του περνούν Ταμίων θησαυροί
με τούς Πανδέκτας 'γρήγορα μπαστούνια θα τά 'βρῆ.

'Αλλ' εΐθε κι' οι 'Ανάργυροι, Κοσμάς και Δαμیانός,
τόν άργυρούν 'Ανάργυρον να τόν καταρωτίσουν,
και Σολομών ν' άναδειχθῆ της Θέμιδος τρανός
και όλ' οι 'Αρμενόπουλοι μαζί του να σαστίσουν.

Βλέπω κι' έγώ, 'Ανάργυρε, πώς τα νερά σου χάνεις,
καθίνας δύσκολα 'μπορεί τήν φύση του ν' αλλάζῃ,
άλλ' άν σ' ιβάπτισαν Κατή δέν πρέπει να ξεγάνῃς
πώς μέσα 'στην αναβροχιά καλό και τόν χαλαίει.
'Εδώ που 'τραγουδήσαμε πέτρα να μή ραίση,
και πάρε γραμματία σου τόν Γιάννη τόν Ραΐση.

Γ'

Θ' άρχισω για τόν Στέφανο τραγουδι ...
πρό τόν θυρών σου στίκοιμο, Σκουλούδη,
και τρέμω τόν κατώφλι να πατήσω
και φράξω δανεικό να σου ζήτησω.

'Στην κλειδαριά της πόρτας άκουμπώ ...
πώς μέσα 'στον Νυμφώνα σου να 'μπώ ;
σάν πρώτα ό πορτιέρης δέν μ' άρνείει
να 'δω τών θαλασσών μας τόν δελφίνο.

Ο 'Υπουργός δέν δέχεται και νάλλῃς άλλην ώρα,
άπ' τόν πρῶτο εύρίσκεται οι μιας φρεγάτας πύρα,
και μελέτη τόν μοπούσουλα κι' έχει μεγαλον όιστρο
να 'δῆ άν θάχουμε βορρα, σορόκο ή κιάιστρο.

Βρί τί μου λές ; ... δέν έμαθεσ πώς άλλαξε ή πλάσις ;
πώς κι' ό Σκουλούδης έγινε ξεφτέρη της θαλάσσης,
κι' από τόν φόβο 'στην στεριά πηδών ή αναγρίδες,
ή φώκιας, τά σκυλόφαρα, κι' ή γόσις κι' ή μαριδές,
και σάν παγκιέρης δέν μετρά κεφάλαια και τόκουσ,
μά λογαριαίς τέρμενα, της άγκυρας, τούς φλόκουσ ;

Νάτος νάτος ... κίτταξί τον ... τρέχα τώρα να τόν πιάσῃς...
Στέφανέ μου, τού φωνάζει και ή Θέτις της θαλάσσης ...
Στέφανέ μου Τραπεζίτη, στάσου λίγο να σί 'δω ...
βρί διαβόντρο μου κουλούκι πώς 'ξετρώπωσε έδω,
που με Τρίτωναs χορεύουν ή Νεραίδες τού γυαλού ; ...
σύ έπλάσθησ διπλωμάτης, πώς δέν σ' έβαλαν άλλου ;

Και ό Στέφανος της λέγει «Θέτις μήτηρ μου, μη φρίττῃς...
είμπορώ κι' αυτό τόν κράτος να κρατώ της 'Αμφιρίτης ...
μη θαρρῆς δουλειά μεγάλη πώς μου φαίνεται και τούτη ...
ηγώ ξέρω και κολύμπι και βουτιαίς και μακροβούτι ...
μη νομίζῃς διπλωμάτης πώς καλούμαι μοναχά,
ξεγλιστρώ σάν χαρχαρίας 'στά βαθειά και 'στά ριχά,
είμαι φάρι τού νερού
τού γλυκού και άλμουρου.

Κι' άν μονάχα έως τώρα για Προσβείαις ήμου μάννα
άλλά ξέρω τόν λεβάντη και γροικώ τήν τραμουτάνα,
κι' εις τόν νίον Ποσειδώνα με χαράν πολλήν θα στέφῃς
και τόν Στέφανον, μητέρα, μ' άφροσιτίρινα θα στέφῃς,
κι' ή άρχαλή σου κι' εμένα με λιχτάρα θα με σφίγγῃ ...
έ! παιδιά, οι φλόκοι σία, μάνα οι παπαφίγκοι.

Σκουλούδη Ναυτική,
πού 'πῆρε νεό όδρομο,
κι' έμε τόν τενεκί
διώρισε λοστρόμο.

Δός μου ελην τήν άρμαδά
μαζ και μόννη έθδομάδα,
έρι πάλι να μισίψω
με της «Σπέτσαις» και με τέλλα,
έρι πάλι να φαρίψω
'στην γνωστή Λειψκουταλα.

Δ'

'Ω Θεοτόκη φοβέρι, πώς άλλαξεs θυριά ;
σι πέρουν άπ' τῆ θαλάσσα, σι ρίχνουν 'στη στεριά.

Μά σι τούτο και σ' εκείνο
έπιτήθειο σι κρίνω.
Είσαι κάλτσα τού διαβόλου
και 'μπορείς να ξεποσκύνῃς

καί τῆς φρούσκαις τοῦ Διόλου
καί τὴν ξίρα ν' ἀυλακώνας.

Μυίγαις σὺ ποτὶ δὲν χάθεις,
ὅπου στέκεις πρῶτα πῆς,
καί τὴν γῆ' ἔμπορείς καὶ σκάθεις
καί τὴν θάλασσα τρυφεῖ.

Θαυπωμένη βλίπ' ἡ χώρα
'στὴ στερεῖ νὰ βγαίη τώρα
τῆς θαλάσσης τὸ παιδί,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
ἔλλαξε ὁ Μανωλιός
κι' ἔβαλε τὰ ρούχ' ἄλλοιώς.

Ε'.

Σὶ χαιρετῶ, σπαθᾶτε Τσαμαδέ,
τῆς φανταρίας κῦρτα τὰ κοροίδα,
καί τὰ στελίχη γῦρσε κι' ἰδί,
ποῦ τᾶχουν εἰς τώρα κάνει ροίδα.

Σὶ χαιρετῶ, τῆς Ἰόρας Τσαμαδέ,
γιὰ τὸν στρατὸ νὰ φρίνεται ἀνήμερος,
κι' εἰπί του ἔρδε Λάζαρε περδὲ
ν' ἀναστηθῆ σὰν Λάζαρος τριήμερος.

Εἶσαι μὲ θάρρος καὶ μὲ νοῦ,
ἀλλὰ σὺ τοῖτον τὸν καιρὸ
μῆλα δὴ δὲιξῆς πετινοῦ
ἂν ἔχῃς ὕφος αὐστηρό.

Βάζε νερὸ μὲς 'στὸ κρασί
κι' ὄλους προβιθαίε καὶ σὺ,
γιατὶ τὸν ἀνεμο κτυπᾷς
ἂν τὰ γκλόνια δὲν σκορπᾷς.

Κρατεῖ λευκὴ περιστερὰ
ἔλγας κλαδί 'στὸ στόμα..
μεταβολὴ ἀριστερὰ
κι' ἄς πῶσιμες 'στὸ στρώμα.

Γιὰ τὸ Θεό, κύρ Τσαμαδέ,
μὴν παίξῃς μὲ τῆς πάλαις...
βᾶλε τὸ πάπλωμα μεπερδὲ
νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις.

ΣΤ'

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω μίαν κουμπουριά γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη.
Τὸν ἔρριξαν 'στὰ γράμματα μ' αὐτὰ ν' ἀρχίσῃ γλίντι
κι' ἔρρητα ρήματα πετοῦν 'στὰ γιλαστά του χεῖλη...
δάσκαλο μὰς τὸν ἔκαμαν τὸν Κώστα τὸν λιβέντη
κι' ἴσως τὸν 'δοῦμε καὶ παππὰ νὰ βάλῃ πετραχῆλι.

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω δύο κουμπουριάς γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη,
κι' εὐχομαι τὸ μουστάκι του ἀξένοικιστος νὰ στῆρῃ
καὶ τώρα πούναι Ἰπουργὸς νὰ πάρῃ καὶ μὴ νύφῃ.

'Ανασκουμπώσου ἡγήγορα τὸν δάσκαλο νὰ κάνῃς...
νὰ κι' ἡ Παιδεία σοῦ γελάει καὶ ρίχνει ὀθὸ κουμπουρία...
δὲν πρέπει γιὰ τὰ γράμματα πολὺ νὰ γλοσκάνῃς
καὶ βάρτα τὰ μαγκούρικα πρὶν σοῦ γεινοῦν ταιμπούρια.

"Ὅσο ἔμπορείς συμβούλευε δασκάλους καὶ παιδιὰ.
ὅσο ἔμπορείς συμβούλευε παππάδες κι' ἐπισκόπους...
δὲν σ' ἔχομε γιὰ βάσανα καὶ γιὰ κακὴ καρδιά
καὶ θᾶνα κρῖμα νὰ χαθῆς μ' αὐτοῦς τοὺς λυκανθρώπους.

Γκρομίξει ἀπὸ τῆς σκάλαις
καὶ δασκάλους καὶ δασκάλαις,
κι' ὄλο τράβα τὸ πσουλοφί
καθενὸς σοφοῦ μαγκούφῃ.

Τί μαριόλοι, τί μαριόλαις! ...
ὅμως σὺ σὰν Κοσσονάκος
δεῖξέ σ' ὄλους, δεῖξέ σ' ὄλαις
πὸς' ἀπίδη βάλ' ὁ σάκος.

"Ὅλα σκίπτου, ὄλα κρῖνε,
κι' ὅπως σήμερ' ἄς μὴν εἶναι
ἡ Παιδεία μακαλιὸ
νὰ πηγαῖνω 'στὸ Σχολεῖο
νὰ μαθαῖνω γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Καὶ ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὅι ρόματα Ἀθηνοῦπολι εἶσαν χίλια μῦστα
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀβάντα καμριὰ,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ σοφοῦ μοναδικὰ εὐ κρῖνε,
ποῦ μπαίνει κακομῶστους καὶ βγαίνει φοιτοῦνι.
"Ὅσο γιὰ τὴν κομφοῦτητα καθίνας σὰς εὐ εἶρει
πὸς τοῦτο τὸ ρεπετόκο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρ'
τεχνίται ἀπαρῆμτοι ἀρῆτεροι ὀμοῦ
καὶ γελοστοὺς σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ὁ Ρωμῆός γνωστὸν εἰς κῆνον — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου εἴδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῖδα σοφραῖες,
μὲ ἐνοδοχίω Σιδῆ, — ὄθ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ εἶδι,

μὲ Χμῆσιον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χρεμ διχως ἄδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθους» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προστατεῖον κοιοροῦτοῦ πολύς.